

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. S. A.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2021, č. j. OAM-4/ZA-ZA04-P06-PD1-R2-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2023, č. j. 16 Az 38/2021-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2021, č. j. OAM-4/ZA-ZA04-P06-PD1-R2-2015, neprodloužil žalobci trvání udělené doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“), neboť došlo k zániku důvodů, pro které byla žalobci doplňková ochrana původně udělena.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 20. 10. 2023, č. j. 16 Az 38/2021-35, zamítl.

[3] Je třeba podotknout, že městský soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2019, č. j. 4 Az 39/2018-25, zrušil pro nepřezkoumatelnost dřívější rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany žalobce ze dne 21. 6. 2018, č. j. OAM-4/ZA-ZA04-P05-PD1-2015, a to v důsledku zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný neprodloužil trvání doplňkové ochrany matky žalobce, rovněž pro jeho nepřezkoumatelnost. Nadto žalobce v řízení před městským soudem namítal novou skutečnost, totiž perzekuci jeho praotce na Kubě. Městský soud proto uložil žalovanému, aby se při opětovném posouzení věci touto skutečností zabýval.

[4] Městský soud v nyní napadeném rozsudku konstatoval, že pominuly důvody, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana podle § 14b odst. 1 ve spojení s § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť matka žalobce nadále nedisponovala doplňkovou ochranou a žalobce již nebyl v době vydání rozhodnutí žalovaného nezletilý a

rovněž nebyl závislý na matce (což ani netvrdil). Ve vztahu k podmínkám udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného. Žalobce poukazoval na nově uvedené skutečnosti týkající se perzekuce jeho praotce a na celkově špatnou bezpečnost a ekonomickou situaci na Kubě. Z doplňujícího pohovoru s žalobcem v kontextu s dřívějšími tvrzeními však vyplynulo, že žalobce tvrdil odlišné skutečnosti oproti popisu uvedenému v žalobě proti dřívějšímu rozhodnutí žalovaného. Žalobce se totiž nedomnívá, že by měl být jakkoli spojován s perzekucí praotce nebo že by měl čelit obdobným problémům. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalobce nevnímá problémy, které by mohly vyvstat v souvislosti s činností praotce, v takové intenzitě ani možné spojitosti, jak bylo prezentováno v předcházejícím soudním řízení. Až v rámci pohovoru žalobce poukázal na incident, kdy byl jako dvanáctiletý na tři dny zadržen kubánskou policií v souvislosti s absencí světla na bicyklu, což zpochybňuje věrohodnost tohoto tvrzení. Žalobce nebyl v minulosti obviněn ani stíhán, neměl ani problém legálně vycestovat ze země původu. Žalobce namítal spíše nedostatek zázemí v zemi původu, což ovšem nepředstavuje samo o sobě relevantní důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany. Městský soud špatnou situaci na Kubě nezpochybnil, avšak nenabyl přesvědčení, že by měla žalobce ovlivnit více než jiné kubánské občany. Podotkl, že žalobce má možnost legalizovat svůj pobyt podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Alternativních pobytových možností si je ostatně žalobce vědom. Závěry žalovaného o situaci neúspěšných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany vycházely mimo jiné z věrohodné informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 109309-6LPTP. Nic nenasvědčuje tomu, že by tyto osoby čelily na Kubě postihům, pronásledování či diskriminaci.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v jejímž doplnění učiněném ve stanovené měsíční lhůtě uvedl, že v Česku pobývá od svých šesti let a realizuje zde veškeré rodinné a sociální vazby. Ve správním řízení popsal pronásledování, kterému jsou on a jeho matka vystaveni, zmínil obtíže svého praotce a poukázal na neutěšený stav lidských práv na Kubě. Přestože žalovaný souhlasil s některými aspekty tvrzení stěžovatele, neshledal je azylově relevantními v té míře, aby vyhověl jeho žádosti. Vzhledem k tomu, že v zemi původu nemá žádné zázemí, domnívá se stěžovatel, že v souladu s požadavky humanitárního azylu byly dány důvody pro kladné vyřízení jeho žádosti. Stěžovatel dále poukazuje na nedemokratičnost režimu v zemi původu a s tím spojené deficity v oblasti dodržování lidských práv. Městský soud nevysvětlil, co se změnilo na důvodech, pro které byla stěžovateli opakovaně prodlužována doplňková ochrana, resp. proč byla dříve důvodná argumentace nyní hodnocena jako nedostatečná, a to při nezměněném skutkovém stavu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jí stěžovatel nezpochybnil jeho rozhodnutí, a ztotožnil se se závěry napadeného rozsudku.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[8] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[9] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel v posuzované věci nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Taková otázka neplyne ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel, ačkoli je zastoupen advokátem, tedy právním profesionálem, ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu, aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud nicméně posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti, jejíž odůvodnění čítá necelou stranu textu, v zásadě pouze ve stručnosti shrnuje a opakuje žalobní argumentaci, aniž by brojil proti způsobu, jakým se městský soud s touto argumentací vypořádal. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Úkolem stěžovatele tedy bylo zcela konkrétním způsobem

zpochybnit zákonnost závěrů, na nichž je postaven napadený rozsudek, nikoli brojit zprostředkovaně (opakovaně) proti rozhodnutí žalovaného. Pouhý blíže neodůvodněný nesouhlas se závěry městského soudu nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek. Ve světle výše uvedených úvah lze uzavřít, že námitky stěžovatele opakující žalobní argumentaci nemůže Nejvyšší správní soud věcně vypořádat. Jedinou projednatelnou kasační námitkou proto zůstává tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[12] Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[13] Stěžovatel k namítané nepřezkoumatelnosti konkrétně uvádí, že městský soud neosvětlil, proč nejsou důvody, pro které mu byla doplňková ochrana dříve opakovaně udělena, nadále relevantní. Nejvyšší správní soud shledal, že se městský soud uvedenou otázkou podrobně zabýval, a to konkrétně v odstavcích 23 až 26 napadeného rozsudku, v nichž přisvědčil závěru žalovaného, že již netrvaly důvody pro prodloužení udělené doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 ve spojení s § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy že matka stěžovatele již nedisponuje doplňkovou ochranou a stěžovatel byl v době rozhodnutí žalovaného zletilý a nezávislý na matce. Vypořádání předmětných námitek považuje Nejvyšší správní soud vzhledem k žalobní argumentaci za dostatečné i přezkoumatelné a shledává takovým i celý napadený rozsudek. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[14] Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti tedy napadený rozsudek netrpí a jeho odůvodnění je zcela v souladu s konstantní judikaturou kasačního soudu. Městský soud se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu